

Logosz-himnusz

1Jn 2,18-21

Fiacskáim, itt az utolsó óra! És amint hallottátok, hogy jön az Antikrisztus, már most is sok antikrisztus támadt, amiből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk jöttek elő, de nem voltak közülünk valók. Ha közülünk valók lettek volna, bizonyára velünk maradtak volna; de ki kellett derülnie annak, hogy nem mindnyájan közülünk valók. Ti azonban fel vagytok kenve a Szent által, és mindent tudtok. Nem is azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot, hanem mint olyanoknak, akik ismerik, és azt is, hogy semmi hazugság nem származik az igazságból.

Jn 1,1-18

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt föl nem fogta. Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve. Tanúskodni jött, hogy tanúskodjék a világosságról, s mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal. János tanúságot tesz róla, és hirdeti: „Ő az, akiről ezt mondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” Mi mindnyájan az ő teljességéből merítettünk kegyelemből kegyelmet. Mert a törvényt Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által valósult meg. Istent soha senki nem látta: az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkoztatta ki.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος

Kezdetben volt az Ige (görög nevén a Logosz).

János evangélista a görögök számára közismert kifejezést használja, így nevezték a görög filozófusok a világteremtő isteni szellemet. A Logosz ész, értelmet, törvényt, normát, szellemet... jelent, valami olyan végső, megfoghatatlan valóságot, ami a világmindenség mögött és fölött áll.

Kétezer évvel ezelőtt a Logosz testté lett, mert ebben a miénkhez hasonló létmódban (mint testvérünk) kellett valamit elmondania, véghezvinnie. Utánunk jött, mint az elveszett barátok után a jó pásztor – mert az emberek elvesztették, elhagyták a szívükbe ültetett isteni gondolatot.

Igaz, hogy „... az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít a világba jött, ... de a világ nem ismerte fel őt” – nemcsak akkor, amikor a világba jött, azóta sem, évezredek alatt sem ismertük meg jól, fogadtuk el a megvilágítást.

A tudomány képviselői kutatják a világban működő természeti törvényszerűségeket, beszélnek arról a természetben felfedezhető rendről, világrendező elvről, amely fenntartja és működteti az elképzelhetetlenül bonyolult világmindenséget. Ma már tudunk az ős-robbanás kozmológiai modelljéről; van fogalmunk, elképzelésünk arról, hogyan alakulhattott, fejlődhetett kezdetekben a világegyetem; egyre jobban megismerjük a Nap gravitációja által egyben tartott bolygórendszert, a Naprendszert is magában foglaló Tejútrendszert (mai becslések alapján 100-400 milliárd csillag található benne) és más csillagrendszereket; törekszünk megfejteni a sötét anyag, a fekete lyukak (ami mindent elnyel, és ahonnan semmi nem tud visszatérni) tulajdonságait, funkcióját; keressük más, távoli civilizációk életjeleit stb.

Nem tudtuk azonban létrehozni magunknak a földi paradicsomot: a Világosság, a Szeretet evilági országát.

Kétezer éve minden karácsonykor
jámbor meséktől gyúlnak fel szemek,
de ez a szent ellágyulás a földet
egy gonosztettől se mentette meg.

Ideje volna rádöbbedni végre:
a legenda, mit lelkeinkbe szőtt
amaz akol, csak Jézusnak dicsőség,
a mi számunkra, bárhogyan nézve, csőd.

Bárd Oszkár: Karácsony (részlet)

Pedig Jézus *világosan* elmondta, hogyan lehet, hogyan kell itt e Földön élnünk ahhoz, hogy boldogok legyünk, boldoggá tegyük a környezetünkben élőket: adással és osztózással, szelíd-séggel és vissza nem ütéssel, szolgálattal és kicsiséggel – élete példájával be is mutatva mindezt...

„*Fiacskáim, itt az utolsó óra!*” (1Jn 2,18)

A naptári év utolsó napja van, búcsúzunk a 2021-es esztendőről.

Nehéz évet hagyunk magunk mögött... jó történésekkel is, de fájó veszteségekkel, betegségekkel, aggodalmakkal is. A járvány miatti aggodás és korlátozások befolyásolták megszokott életvitelünket, cselekedeteinket, programjainkat..., sajnos a találkozásainkat is.

Online kapcsolódásaink viszont megerősödtek, s olyan programokon is rész tudtunk venni esetenként, ami a távolság vagy időhiány miatt elérhetetlenek lettek volna.

Micsoda év volt! Mennyi minden történt, és milyen gyorsan elrepült! Ideje a számvetésnek...

- Mikor, mit mulasztottam az Isten Országá építésében az elmúlt 365 nap alatt?
- Milyen befejezésre váró feladataim maradtak az 52 hétről?
- Mi az, amire örömmel emlékszem, hogy sikerült megvalósítanom a 12 hónapban?

Kívánom, hogy legyen ez az új év különlegesen eredményes és szép számodra, Isten Országá építésén egészségben és erőd szerint fáradozva 8 760 cselekvő, elégedett órád, 525 600 szeretetteljes, örömteli perced!!

Boldog új évet kívánok!

2022

Végh Györgyi, Budapest

Bárd Oszkár: Karácsony

Kétezer éve egyre csak beszélünk
a szeretetről s míg pár eb ugat,
a karaván halad fölényes gúnnyal,
hisz gyártunk mindig új és új ágyúkat.

A frázisok s a feldübbörgő jelszók
dandárja bőszen akkor lépeget,
amikor el kell bármi áron fedni
egy szemrehányó, beteg lényeket.

Kétezer éve minden karácsonykor
jámbor meséktől gyúlnak fel szemek,
de ez a szent ellágyulás a földet
egy gonosztettől se mentette meg.

Ideje volna rádöbbenni végre:
a legenda, mit lelkeinkbe szőtt
amaz akol, csak Jézusnak dicsőség,
a mi számunkra, bárhogyan nézve, csőd.

Hisz Betlehemből örökbéke álma
zenélve szállt a csillagok fele,
de útját álltuk: Golgotára küldtük
a Názáretit s álmait vele.

Ideje volna rádöbbenni végre:
ha felcsendül a Jézus mély tana,
jó lenne, hogyha a bombasztok helyett már
tetemrehívásra szólítana.

Vállalnunk kell a felelősség súlyát
mindazért ami történt s elmaradt:
hogy nem válthatott meg bennünket Krisztus
sem akkor, sem két évezred alatt.

A karácsonyi áljóság helyébe
s a hozsannázó dalocskák helyett
ideje vón megkövetni a sorsot
és szégyenkezve hajtani fejet.

Ideje volna tiszta szíveinket
a bűnbánat ajándékaiul
ráaggatni a nagy karácsonyfára,
mely fejünk felett éjjelenként kigyúl.

(Erdélyi karácsony c. antológiából)